

תפילת המינקת

רבי אליהו הכהן מאיזמיר, 'שבט מוסר', פרק כד.

רבון העולמים,
אתה שומע תפילת כל פה הצועקים אליך, בכל לבבם ובכל נפשם,
היראים והחרדים אל דבריך.
ה' הנה שפתי לא אכלא מלהודות ולשבח לשמך הגדול על כל הטובות שעשית
עמדי ולא כגמולי השביתני.
ומה אני ומה חיי שתעשה עמי כמה גדולות ונסים ונפלאות כמו שעשית ה' אלקים
להצילני ולמלטני,
מצער ומצירי חבלי יולדה של הריון שלי.
ועוד הוספת לי חסד וחמלה וחנינה עלי, לתת לי חלב בדדי שיספיק להחיות ולזון
את הילד/ה
וכח שיכולתי לעמוד ממטתי להודות ולשבח ולכבד את שמך הגדול.
ובזמן שהיה בית המקדש קיים והיינו עוסקים בעבודתך הייתי יכולה להשלים
רצונך בהקרבת הקרבנות שציונתנו בתורתך, להקריב. ובהם היינו מתכפרים על
שגגותינו וזדונותינו.
ועתה בעוונותינו ועוונות אבותינו, ירושלים ועמך לחרפה לכל סביבותינו.
ובית מקדשך ותפארתך חרב.
ואין לנו מזבח ולא כהן שיכפר בעדינו.
לכן, נשענתי רוב רחמיך שאמרת לקבל שיח שפתותינו כקרבנות.
כמו שכתוב: "ונשלמה פרים שפתינו".
ואשפוך לפניך שיחי ושועתי ואקרא תורת קרבני.